

Накопичений поколіннями спільний досвід — це справжнє багатство, а, як відомо, якщо є багатство, завжди знайдуться спадкоємці

БЕЛОУСОВА Любов Іванівна

Випускниця
Ворошиловградського
машинобудівного інституту за
спеціальністю «Бухгалтерський
облік і аналіз господарської
діяльності» (1978 р.)

Головний бухгалтер
Східноукраїнського національного
університету імені Володимира
Дала.
Кандидат економічних наук,
доцент.
Відмінник освіти України

Що поєднує всіх бухгалтерів? Високий рівень відповідальності. Фах бухгалтера, фінансиста посідає перші позиції в рейтингах більшості держав світу. У західних країнах, та й в Україні, і професії ці престижні, і здобути їх не просто. Хороший бухгалтер повинен бути всебічно освіченим. Він має володіти знаннями юриста, економіста, психолога, не зі слів інших знати, що таке математика, логіка і ще багато, на перший погляд, не пов'язаних із бухгалтерією знань, до того ж обсяги бухгалтерської роботи неможливо виміряти.

Від порад і рішень бухгалтера залежить якість роботи закладу, рівень майнових і немайнових взаємин, саме бухгалтер оцінює стабільність економіки, визначає інтереси вчених, авторів і винахідників, формує інвестиційні портфелі. І, нарешті, хто, як не бухгалтер, зменшує ризики від неминучих взаємин із підприємствами, організаціями, багатьма інстанціями, що здійснюють різні перевірки, а також пом'якшує наслідки взаємодії з ними та іншими подразниками.

Якщо йдеться про головного бухгалтера, то саме цей посадовець працює в колективі, де сконцентровані професіонали. У такому колективі не може бути розбіжності думок. Всі дії співробітників установи підпорядковані законам України. Головним бухгалтерам і рядовим бухгалтерам щодня доводиться приймати відповідальні та жорсткі рішення, а іноді — непопулярні, це неминуче, вони не мають права на помилки, адже від їхніх рішень залежить робота установи.

Чи усвідомлюєш це, коли вступаєш до вищого навчального закладу і тобі лише сімнадцять? Мабуть, що ні.

У молоді роки я, звичайно, і не мріяла про посаду головного бухгалтера. Але її обіймав мій дідусь, який рахував на рахівничках і ходив у наукавниках, і в родині про його роботу говорили мої батьки. Для мене на той час дивиною був арифмометр. На ньому працювали бухгалтери сімдесятих років. Я залишила арифмометр собі на спомин як щось антикварне. Інколи дістаю цей прилад із шухляди і милуюся ним. Дідусь мій не знав, що мине багато років і слово «бухгалтер» його онука вимовлятиме з гордістю.

Отримавши у 1973 році атестат зрілості в невеликому шахтарському місті Стаханові, я вступила на економічний факультет Луганського машинобудівного інституту. Обрала спеціальність «Бухгалтерський облік і аналіз господарської діяльності». Не знаю, чи стала б я професіоналом своєї справи, якби на моєму життєвому шляху не зустрілися хороші викладачі, справжні фахівці, люди не байдужі до життя студентів. Думаю, що ці зустрічі були доленосними. Кожен із них залишив свій слід у моїй пам'яті. Це — викладачі кафедри бухгалтерського обліку С. Т. Махно, А. Н. Санжаревський, І. П. Житна, Л. А. Костирко. Мені пощастило, що я навчалася на сильній кафедрі, а потім ще й багато років викладала на ній. Нині на кафедрі працює великий викладацький колектив. Це справжня родина, фахівці високого рівня. Чи потрібно говорити зараз, що навчання, а згодом робота на кафедрі, стали невід'ємною частиною мого життя. З огляду на минуле хочу сказати слова подяки своїм викладачам і старшим колегам за формування мене як професіонала й особистості, за те, що допомогли мені правильно обрати спеціальність — бухгалтерський облік.

Особлива вдячність Інні Павлівні Житник — завідувачці кафедри, видатному вченому й просто цікавій людині, вродливій жінці. Вона уособлювала для мене і багатьох студентів захисника від усіх негараздів і неприємностей, знала всі недоліки своїх чад, їхні промахи та не могла їх не любити. Нині Інна Павлівна також знає своїх студентів за прізвищами, опікується ними, живе їхнім життям, допомагає молодим викладачам, приходять на допомогу своїм колегам, аспірантам. За порадою до неї звертаються фахівці, керівники підприємств міста, батьки студентів.

Сьогодні економічний факультет, як і на той час, дуже популярний серед абітурієнтів. Із часу створення у 1972 р. він дуже змінився. На факультеті набули розвитку кілька нових напрямів, що дало змогу створити новий фінансовий факультет, ліцензовані нові спеціальності, такі необхідні сучасному народному господарству України та нашого регіону. З'явилися молоді талановиті вчені і викладачі, значно зросла кількість студентів.

Свого часу я закінчила музичну школу по класу фортепіано і мені хотілося грати на цьому інструменті, хоча займатися музикою в інституті не було де і коли. Та все-таки я приходила до актовій зали, де можна було посидіти за піаніно. Відчувала якусь ностальгію, ніби побувала вдома, де з сестрою ми грали у чотири руки. Зараз засмучує те, що втратила майстерність, яку набувала роками, навчаючись у музичній школі, та не знайшла згодом часу на відновлення втраченого. В молодому віці якось не думаєш про такі речі, але згодом сумуєш. Батьки ще довго зберігали піаніно, а до нього справжній концертний, поворотний стілець, і коли ми приїжджали додому, на прохання мами грали. Батьки пишалися своїми дітьми.

В інституті була можливість займатися у гуртках. Деякий час я співала в хорі. Але згодом надала перевагу спорту: дуже любила плавання, багато займалася, брала участь у змаганнях. Майже до останнього курсу займалася легкою атлетикою. Викладач фізичного виховання Галина Костянтинівна Санжарова, така відкрита для спілкування, молода, спортивна, приділяла увагу кожному, хто прагнув досягти результатів у спорті.

У мене було ще одне цікаве заняття. В школі я вивчала іспанську мову, дуже нею захоплювалася. Цю мову викладали надзвичайні вчителі, люди, зовні чимось схожі на іспанців, і ми з дитячою безпосередністю такими їх вважали. Це було подружжя. Першу книгу іспанською, «Старий і море» Хемінгуей, прочитала ще у школі. Словник із цієї мови лежить у мене на полиці й нині. Надалі іспанською я займалася самостійно. В університеті мені довелося вивчати німецьку мову, було важко, але мені допомогла викладач Рита Миколаївна Гетьман — справжній майстер своєї справи, терпляча, добра людина. З її допомогою за рік я наздогнала за знанням німецької тих, хто вивчав цю мову зі шкільної лави. Згодом мені довелося вивчати ще й англійську.

Навчання в інституті — це не лише лекції, семінари, сесії, бібліотека, книги. А ще й трудові загони, клуби художньої самодіяльності, гуртожиток, співи в хорі... кохання. Студентські роки — особлива пора в житті кожного, і водночас — це дуже відповідальний період для молодої людини, час натхнення і розвитку, а з іншого боку — він безтурботний, необачний.

Студенти люблять відзначати свята в гуртожитку, проводити канікули десь у горах або на березі річки чи моря, погуляти, брати участь у змаганнях, восени виїхати на збори врожаїв. Так було завжди, так є сьогодні. Ми брали з собою гітари, серед нас були талановиті студенти, вони складали пісні, співали. Колгоспи, де ми працювали восени, переймалися нами, розважали як могли, готували обіди для студентів. У таких поїздках без веселунів, артистів співоного жанру неможливо обійтися. Навіть прізвища в них були якісь смачні: Тарелочкін, Буханець.

Доля розпорядилася так, що мій зв'язок з інститутом, а сьогодні — це потужний університет, який став рідним домом, не переривався ніколи. Я працюю в ньому з 1978 р. Робота дала мені натхнення на те, щоб займатися науковою і педагогічною діяльністю. Я захистила кандидатську дисертацію з економіки. Надрукувала кілька десятків наукових праць. Це дуже цікава робота, вона захоплює, бо працюєш із талановитими людьми,

науковцями, тобі є з кого брати приклад, із ким порадитись, на кого рівнятися.

Згодом до нашого університету вступили мій син Ярослав і донька Ксенія. Родин, у яких батьки, а потім і діти навчалися та згодом працювали в нашому університеті, багато. Зміна поколінь — це запорука сталості вузу, показник його надійності й величі.

Причетність до чогось фундаментального, значного, великого робить людину щасливою. Така причетність до університету відчувається в кожного, хто прожив із ним роки становлення, перебудови, розвитку, хто не був байдужим до його негараздів і проблем та підставляв своє плече у години, коли університет цього потребував. Я пишаюся тим, що закінчила саме цей вуз. Щаслива, що причетна до яскравих історичних подій у житті університету, його злетів, досягнень, знайома з багатьма талановитими керівниками, викладачами, які спільними зусиллями на базі технічного провінційного інституту побудували міцний, розвинутий, великий за обсягами класичний університет, відтворили храм науки, започаткували на Луганщині сучасне місто студентства для багатьох поколінь.

На сьогодні Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля є університетом із багатотисячним контингентом студентів, не однією тисячею співробітників та багатьма відокремленими територіально навчальними закладами, які розташовані не лише в Луганській області, регіоні, а й на Херсонщині, у Криму. В його складі — коледжі, інститути, науково-дослідні лабораторії.

Очолоє університет мужня, талановита, освічена людина із сучасними поглядами, молодим завзяттям і, якщо хочете, запальністю, — ректор університету Олександр Леонідович Голубенко. В нього є вміння використати час так, щоб зробити настільки багато, скільки іноді не здатні цілі колективи; в Олександра Леонідовича є талант передбачення (властивий насамперед ученим), який дозволив йому створити колектив професійних викладачів, сформувавши здоровий корпоративний дух та забезпечити потужну матеріальну, технічну, інформаційну базу в університеті.

З огляду на досягнення нашого вищого навчального закладу останніх десяти років, можна сказати, що це роки динамічного розвитку всіх напрямів його діяльності з орієнтацією на міжнародні стандарти сучасної вищої освіти, роки визнання.

Університет сягнув майже століття. Тобто залишилося ще трохи часу для неабияких досягнень, творчості, щоб гідно відзначити віковий ювілей. Це, звичайно, багато. Але чомусь наш університет із кожним роком молодшає і красивішає. Окрасою його є студенти. Всі ті, хто зараз займається розвитком університету, буде причетний до урочистої, значної події в житті нашого вузу — ювілейної дати з часу його заснування. Хочу побажати всім нам, і співробітникам університету, й випускникам різних років, усім тим, хто ще тільки мріє прийти в цей храм навчатися, здобувати професію і розвивати свої таланти, зробити все необхідне, щоб наш заклад був найкращим класичним університетом не лише в Україні, а й у Європі, щоб через багато років нам і нашим дітям хотілося назвати його нашою alma mater.